

[Kofod-Svendsen]

handicap ind i en aktiv tilværelse. Det synes jeg er det overordnede og rigtige sigte.

Der er nogle ting ved forslaget, som i hvert fald i øjeblikket kan være lidt vanskelige for mig helt at gennemskue. Jeg kan godt se, at man ønsker en afgørelse ude i kommunerne, men for mig er det et spørgsmål, om vi så får retssikkerhed. Det er klart, at vi ikke kan forlange, skal vi sige millimeterretfærdighed kommunerne imellem, så det hele går op i administration, men alligevel er her en ting, jeg gerne vil høre lidt mere om, om vi dér får en tilfredsstillende retssikkerhed sikret.

I forlængelse af det, jeg sagde med at satse fra den passive til den aktive indsats, skal man huske, at der er stor forskel på førtidspensionister. Der er forskel på en meget handicappet og en yngre førtidspensionist. I sidste tilfælde er det helt klart, at der her er mulighed for den aktive indsats, men det vil der ikke være over for en stærkt handicappet. Hvor går grænsen, hvor man, om jeg så må sige, kan gå for langt i sine krav om en aktiv indsats? Det vil jeg også gerne have belyst nærmere. Derfor har jeg en del spørgsmål, som vi må se på under udvalgsarbejdet.

Men det overordnede sigte – at finde en refusionsoplægning, som satser på aktivering brugt på den rigtige måde, nemlig på at give dem, der har brug for det, en ny start og nogle ressourcer til at komme i gang med en mere aktiv tilværelse – finder vi er rigtigt.

Erik B. Smith (S):

Socialministeren og jeg har en fælles fortid i Ægteskabskommissionen. Jeg behøver derfor ikke at sige, hvad jeg mener om den del af forslaget, der vedrører statsamtet.

Imidlertid har vi jo desværre, havde jeg nær sagt, ikke fælles fortid som formand for et amtsankenævn og et pensionsnævn. Jeg har derfor lyst til at meddele nogle af de erfaringer, jeg gjorde dengang, både til ministeren og til Folketinget, fordi jeg ser noget i ministerens forslag, der vækker betænkelighed.

Det er betænkeligheder, der er kommet frem her fra anden side – først og fremmest fra mit eget partis side – vedrørende de små kommuner. Som jeg husker pensionsnævnsagerne fra de små kommuner – selv om det er generelt, mener jeg, at det er rigtigt – var de som altovervejende hovedregel ganske dårligt forberedt.

Indstillingen fra socialforvaltningens sagsbehandlere til socialudvalget var pension. Indstillingen fra sociallægen i kommunen, som i øvrigt tit var den praktiserende læge, var pension. Indstillingen fra socialudvalget til pensionsnævnet var også pension. Vi havde såmænd tit indstillinger om højeste invalidepension. Så sad vi dér lægmænd og kiggede på indstillingen. Heldigvis havde vi jo sagkyndige i sekretariatet for pensionsnævnet, som kunne pille de enkelte svage elementer ud og opstille en rimelig og relevant behandlingsplan for en revalidering. Så kunne vi gå tilbage til kommunen, forklare den, hvad der skulle gøres, og gøre det.

Jeg frygter, at vi vil give mange flere invalidepensioner først og fremmest i de små kommuner. Man er ikke klædt på til, om man så må sige, som politiker at argumentere mod den sagsfremstilling, der kommer fra forvaltningen, og forvaltningen er bestemt ikke gearet til den arbejdsmæssige byrde, det er at blive ved og blive ved og blive ved at arbejde med en person, som har sat sig i hovedet, at nu skal der tildeles en invalidepension. Det er jeg dybt bekymret over.

Det andet, som jeg er bekymret over, er det, at man såmænd også godt kunne forestille sig, at kommunalbestyrelsen – det er jo den, kan man sige – skar igennem og sagde, at her giver vi den altså ikke, selv om I indstiller det. Den afgørelse, med den begrænsning ministeren har indføjet nu om åbenbart urimelig eller ulovlig, vil betyde, at medmindre det er aldeles indlysende, at han skal have pension, så kan man ikke efterprøve det. Det synes jeg også er betænkeligt.

Jeg vil godt sige, at man kender jo bestemmelsen, men kun i det omfang, der ikke er folkevalgte blandet ind i det. Ankenævnet er et politisk organ, og jeg tvivler på, at man i længden kan holde til ikke at efterprøve det skønmæssige, og jeg advarer meget imod det.

Jeg har et spørgsmål til ministeren, for der er sket nogle ændringer siden. En af de ting, jeg husker Amtsankenævnet havde adkomst til, var at tage sager op af egen drift, når det drejer sig om børn og unge. Det var en meget værdifuld bestemmelse, fordi børn og unge som hovedregel ikke selv kan finde ud af at klage. Jeg kan ikke se af lovforslaget, at den er med, og hvis den ikke er med, vil jeg gerne henlede ministerens opmærksomhed på, at det er overor-